

да чуete въ това пѣсѣчно море нито човѣшки, нито птичи, нито другъ гласъ. Птичкитѣ прехвъркватъ и отминаватъ; коне, овце, говеда въ него не влизатъ и ако влѣзатъ, бързо го напускатъ. Човѣци никжде не се подслоняватъ. То е мъртво поле. — Защо? — Защото вѣтроветѣ, като самодиви, разиграватъ въ цѣлото това пространство пѣсѣцитѣ, засипватъ всички кжтове, затрупватъ пжтища, покриватъ всѣкаква растителность. Сега виждате пѣсѣчнитѣ могили до насъ; другъ пжтъ, като дойдете, нѣма да ги намѣрите на сжщото мѣсто. Ще намѣрите копка, или равнина, а тамъ, дето е сега копката, ще намѣрите красива пѣсѣчна могила. Запомнете: дюнитѣ се мѣстятъ. Ако въ нѣкоя пѣсѣчна копка сполучатъ да се закрепятъ и порастатъ нѣкакви шубръци или други едри треви, пѣсѣкътъ единъ день ще ги затрупа и тѣ ще изчезнатъ въ неговитѣ глѣбини. Изъ пѣсѣчнитѣ гнѣнки и дупки сегизъ-тогизъ изприпква нѣкое бѣло-сиво зайче, което гонено отъ зли кучета и гладни ловци изъ околнитѣ мѣста, прибѣгва да се спаси изъ скривалищата на дюнитѣ. Но и зайчетата не се застояватъ въ тѣхъ, защото е опасно да не бждатъ затрупани, па и храна не могатъ да намѣрятъ тукъ.

Ако нѣмаше тѣзи игриви вѣтрове съ пѣсѣцитѣ, цѣлото това грамадно пространство щѣше да бжде обработено на прекрасни ниви, градини, лозя, пасища и т. н. А днесъ то е мъртво, — игрище на морскитѣ вѣтрове.

Рисуванието. — Деца, обади се учителката. Още едно много интересно нѣщо има да научимъ въ тази разходка. Погледнете, що става подъ нозетѣ ви.

Деца наведоха очи къмъ нозетѣ си и се почудиха.